

De grote weldadigheid van de God des verbonds

Schriftlezing: Ezechiël 20:33-44

Tekst: Ezechiël 20:37

Zingen:

Psalm 111:5

Psalm 89:14

Psalm 111:2, 3

Psalm 25:7

Psalm 106:3

En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder den band des verbonds.

Gemeente, wie kent Mefibóseth niet? Die kleinzoon van Saul, die zoon van Jonathan. Ja, die man die kreupel was aan beide voeten en die in een verafgelegen streek woonde, namelijk in Lódebar. Die man die op een bepaalde dag bezoek kreeg van de koning, van gezanten van de koning, met de opdracht dat hij bij de koning moest komen.

Wat gaf dat schrik bij Mefibóseth. Wat vervulde dat zijn hart en zijn gemoed met vrees. Waarom moest hij eigenlijk bij de koning komen? Zou deze nieuwe koning misschien ook doen, zoals in de omliggende volken normaal was, namelijk dat alle nakomelingen van het vorige koningshuis omgebracht zouden worden?

En dan staat Mefibóseth voor koning David. Daar valt hij voor de troon op de grond en hij zwijgt. Ja, wat moet Mefibóseth tegen de koning zeggen? Maar hoor, daar klinkt de stem van de koning. Nee, niet hard, niet onvriendelijk, maar één en al liefde en bewogenheid: *Mefibóseth*. O, toen hij die vriendelijkheid in die stem hoorde, toen hij zijn eigen naam hoorde noemen, durfde hij wat te zeggen, en kwam het op zijn lippen: *Zie, hier is uw knecht*.

En wat blijkt uit deze woordjes? Zijn ootmoed, zijn geringe gedachten van zichzelf. Maar wat keek hij met grote gedachten naar koning David. Ja, en dat werd nog groter toen hij David verder hoorde spreken, en hij de koning hoorde zeggen: *Vrees niet, want ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen*. Wat een wonder. Hij dacht dat hij zou sterven, maar in plaats daarvan weldadigheid. Dat betekent: die koning zal alleen maar goed doen aan Mefibóseth.

Maar waarom toch? Waarom doet David dit? Wat zat daar nu achter? Nu, dat laat David ook weten, en Mefibóseth hoort het ook: *Ik zal zekerlijk weldadigheid bij u doen om uws vaders Jonathans wil*, vanwege dat verbond dat er lag tussen David en Jonathan. En daarom, vanwege dat verbond, kreeg die arme Mefibóseth weldadigheid. Ja, hij kreeg de gewisse weldadigheden Davids. En dat werd zo groot voor Mefibóseth, dat hij in verwondering uitriep: *Wat is uw knecht, dat gij omgezien hebt naar een doden hond, als ik ben?*

Nu komt de Heere vanmorgen, als die grote David, zo door de prediking van het Woord. O, veel rijker, ja volmaakt, kan deze Davidszoon weldadigheid geven aan zondaren die het totaal niet hebben verdiend. En wat zou het een wonder zijn als er deze morgen, hier in de kerk en thuis, waar

wordt meegeluisterd, iets ervaren mag worden van de grote daden en de grote genade van een Drie-enig Verbondsgod.

Het gaat vanmorgen over **de grote weldadigheid van de God des verbonds**.

En we letten op twee gedachten:

1. Zijn verbondsdaad en
2. Zijn verbondsgenade.

1. Zijn verbondsdaad

Het is een steeds weer terugkerend thema in de profetieën van het Oude Testament, namelijk de ballingschap waarin het volk moest verkeren. En wij weten waarom. Het is vanwege de zonde van het verbondsvolk Israël. Want ondanks dat de Heere goed en goeddoende was over Zijn volk, heeft met name de profeet Ezechiël moeten zeggen dat het volk van God een wederspanning huis is geweest.

Wat betekent dat woordje wederspanning? Dat betekent dat het volk steeds weer in opstand kwam tegen de Heere. Dat betekent ook dat het volk steeds weer ongehoorzaam was tegen de Heere. En dat duldde die trouwe Verbondsgod niet, Die eens eeuwen geleden, zo duidelijk op de berg Sinaï, Zijn heilige wil en Zijn liefdeswet bekendgemaakt heeft. Als Zijn volk voortblijft gaan in het zondigen, in onbekeerlijkheid, dan komt Hij met Zijn tucht. En de tucht toen en daar was de ballingschap.

Het trof eerst het tienstammenrijk in het jaar 722 voor Christus. Toen werd een groot deel van het tienstammenrijk in de ballingschap gevoerd. Later trof dit oordeel ook het tweestammenrijk. Nee, Juda werd niet in één ogenblik weggevoerd, maar de Heere deed dat in drie keren, zodat we van het tweestammenrijk kunnen zeggen dat er een eerste, een tweede en een derde wegvoering was. De eerste was in het jaar 606 voor Christus, de tweede in 597, en de derde in 586. Dat was wel het meest aangrijpende, toen er nog maar een handjevol arme Israëlieten achterbleef in het land en het grootste deel was weggevoerd. Toen werd ook de stad Jeruzalem helemaal verwoest en de tempel werd in brand gestoken. Toen is het waar geworden wat David onder woorden bracht: *Wie God verlaat, heeft smart op smart te vrezen*.

Nochtans, dat woordje moet u maar goed onthouden, nochtans liet de Heere Zijn volk die zeventig jaren van de ballingschap niet aan haar lot over. Weet u, ten diepste ging Hij mee. Zo is God. Want Hij liet Zijn Woord meegaan in de ballingschap. Dat Woord dat al beschreven was, bijvoorbeeld door de profeet Jesaja. Maar Hij liet niet alleen het geschreven Woord meegaan in die ballingschap, de Heere was nochtans zo goed voor die ballingen, die daar door eigen schuld waren, dat Hij ook de verkondiging van het Woord meegaf. Bij de eerste wegvoering moest Daniël mee. Toen was hij nog maar een jongen. En hij heeft veel betekend in de ballingschap. En bij de tweede wegvoering werd Ezechiël meegenomen. Zo liet de Heere zelfs in de ballingschap Zijn Woord nog klinken.

Ezechiël heeft daar ook mogen spreken. Hij wist het volk te vinden in Babel. En tegelijkertijd wisten de Israëlieten ook Ezechiël te vinden in de ballingschap. Dat blijkt uit het begin van ons teksthofdstuk. Want in het begin van Ezechiël 20 lezen we dat oudsten van het volk in de ballingschap op bezoek gingen bij Ezechiël. En zij hadden een vraag aan de profeet. Zij wilden zo graag dat de profeet antwoord zou geven op hun vraag. Maar Ezechiël kon dat antwoord alleen maar geven als hij het van God eerst gehoord had.

Met welke vraag kwamen de oudsten dan bij de profeet? Hun vraag wordt niet met zoveel woorden beschreven, maar uit het lange antwoord dat Ezechiël aan die oudsten gaat geven, kunnen wij wel opmaken wat hun vraag is geweest. Heel eenvoudig was dit de vraag: het was inmiddels zeven jaar geleden dat de Heere Zijn volk in de ballingschap had gevoerd, toen die tweede wegvoering van Juda had plaatsgevonden, waarbij Ezechiël was meegenomen. En nu willen die oudsten van Israël wel eens weten: hoe lang gaat het nog duren? Ten diepste willen ze weten: wanneer worden wij nu uit deze ballingschap verlost?

Op het eerste gezicht is het eigenlijk heel wat wat ze vragen. Je zou bijna kunnen zeggen: daar zijn mensen die komen met een noodvraag bij de profeet. Een vraag naar verlossing. Maar als je heel goed die vraag op je in laat werken, en je gaat eens een ogenblik bij die vraag stilstaan, ook bij het antwoord op die vraag, wat blijkt dan? Dat deze vraag van die oudsten helemaal niet opkomt uit schuldbesef. Er is bij die oudsten geen spoor van verootmoediging te vinden. Zij komen met deze vraag niet bij Ezechiël met een verbroken en verslagen hart.

En weet u wat daaruit blijkt, gemeente? Dat ze ten diepste helemaal niet verstaan waarom de Heere hen in de ballingschap had gezonden. Dan komt het antwoord bij God vandaan tot het volk door middel van Ezechiël. In vers 3 van hoofdstuk 20: *Mensenkind, spreek tot de oudsten van Israël, en zeg tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Komt gijlieden om Mij te vragen? Zo waarachtig als Ik leef, zo Ik van ulieden zal gevraagd worden, spreekt de Heere HEERE.*

De Heere zegt eigenlijk tot het volk: hoe durft u deze vraag aan Mij te stellen? Verstaat u dan niet waarom u hier in de ballingschap bent? O, denk nog eens terug aan de weg die Ik met uw voorvaders gegaan ben. Heb Ik uw voorgelicht niet verlost uit Egypte? Heb Ik hen niet veertig jaren geleid door die barre woestijn? Heb Ik in het land Kanaän niet alle goeds gegeven? Heb Ik u niet steeds weer verlost uit alle benauwdheden, met name in de tijd van de richteren, zelfs uit die benauwdheden waar dat volk door eigen schuld in gekomen was? En waartoe, o Mijn volk, deed Ik dat? Opdat Mijn volk zou wandelen in Mijn wegen, opdat Mijn volk Mijn geboden zou houden. Maar wat kwam ervan terecht, o Mijn volk? Niets dan ongehoorzaamheid. Gij zijt een wederspanning huis. En durft gij dan aan Mij, die grote heilige en rechtvaardige God, te vragen naar het einde van de ballingschap?

Wat een antwoord van de Heere Zelf. Het is alsof de Heere het volk afwijst. En dat is wat. Zoekende mensen afwijzen. Maar het was wel verdiend. Want wat was nu de vaste lijn in de historie van het verbondsvolk Israël? En dat moeten we eerst helder hebben om de rijkdom van onze tekst te verstaan. Dat is de lijn van de zonde. Komt die elke keer in dat Oude Testament niet weer aan de oppervlakte? Wordt het elke keer weer niet zichtbaar? Die lijn van zonde, onbekeerlijkheid, het overtreden van Gods wet, de opstand tegen God. En dan komt de Heere met Zijn oordelen. En daar kan die heilige God zomaar geen einde aan maken. En dan klinkt het in vers 32 van Ezechiël 20: *Daarom, wat in uw geest opgekomen is, zal geenszins geschieden.*

Wat is de vaste lijn in uw leven? Wat is de vaste lijn in jouw leven? Durft hier vanmorgen iemand, inclusief ikzelf, te zeggen dat ons persoonlijk leven nu zoveel anders is dan dat van het verbondsvolk Israël van toen? Hoe menigvuldig is onze diepe val in Adam. We zijn niet meer dan opstandelingen. Er hoeft maar iets te zijn wat tegen je vlees ingaat, en je bemerkt opstand tegen God. En trouwens, elke zonde die je doet, of je dat nu doet met een daad, of met een woord, of met je gedachten, zelfs de verborgen begeerten, het is opstand tegen God.

En als de Heilige Geest nu in je hart werkt, en Hij laat het je zien en gevoelen en geloven, dan word je een hopeloze zondaar in jezelf. Ja, dan kom je wel met een verbroken en verslagen hart voor God. Dan ga je goedkeuren in Zijn straffen, in Zijn kastijdingen, in Zijn tegenspoeden. En dan word

je eerlijk voor God, en dan zeg je: Heere, ik heb tegen U gezondigd. Ik ben niets anders dan een rebel, een opstandeling. Zo is heel mijn leven geweest, Heere.

En wat kan zo iemand nu nog verwachten? Eigenlijk maar één ding: dat de Heere naar Zijn recht zou zeggen: ga maar weg van Mij. Ik wil niets meer met je te maken hebben. Verdwijnt maar uit Mijn ogen. Je hebt zo tegen Mij gezondigd. Je hebt zo Mijn eer aangerand. Je hebt zo tegen Mij gerebelleerd. Ga maar weg, zondaar, voorgoed uit Mijn ogen. En dat zou recht zijn.

En dan het wonder van Ezechiël 20. Dan komt er in vers 33 een wending. O, die genadige wending bij God, gemeente. Dat God Zijn volk, die rebellen, die opstandelingen, niet eindeloos zal kastijden. En dat er weer opnieuw verlossing gaat komen. Dat de Heere weer Zijn krachtige hand gaat uitstrekken. Dan horen wij in vers 33 en 34: *Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik niet met een sterke hand, en met een uitgestrekte arm, en met uitgestorte grimmigheid over ulieden zal regeren. Want Ik zal u uit de volken uitvoeren, en u vergaderen uit de landen, in dewelke gij verstrooid zijt, door een sterke hand, en door een uitgestrekte arm, en door uitgestorte grimmigheid.*

Hoort u hoe de Heere weer gaat spreken van een uitvoeren? Opnieuw gaat de Heere spreken van Zijn verlossende daden. Totaal onverdiend. En toch komt de Heere weer met die belofte. O, waarom toch? Waarom doet de Heere dat toch? Dan komen wij bij onze tekst, omdat daar die wonderlijke lijn ligt van Gods verbond.

En waar komt de lijn van Gods verbond nu het heerlijkst openbaar? Daar waar Hij Zijn Zoon gegeven heeft tot een Verbond des volks. Om de breuk tussen God en een verloren zondaar te herstellen. Om in de plaats van ongehoorzame rebellen volkomen gehoorzaam te zijn aan Gods heilige wet, maar ook aan Zijn heilig recht. Want het is ons duizenden keren verkondigd dat een heilig en rechtvaardig God niet zomaar over de zonden heen stapt, maar dat Zijn recht betaling eist voor de zonde. En die betaling heeft Christus volbracht. Hij heeft die grote losprijs van Zijn verbondsbloed gegeven. En op grond van dat kostbare bloed schenkt Hij, jawel, aan opstandelingen, aan zondaren die het elke keer weer verzondigen, genade.

O, welke Verbondsmiddelaar is de Heere Jezus Christus. En de genade die in Hem te vinden is, die zal Hij geven aan wie Hij wil en wanneer Hij dat wil. En dat zegt Ezechiël nu onder woorden met een heel mooi beeld. Hij zegt het: *En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan.*

Nu is het natuurlijk wel belangrijk dat we helder hebben wat hij hier met die roede bedoelt. Want dat woord komen we verschillende keren in de Bijbel tegen, en dat woordje roede heeft niet altijd dezelfde betekenis. Ik wil u vanmorgen drie betekenissen noemen van het woordje roede.

In Psalm 89, vers 33, hebben we gelezen en gezongen: *Zo zal Ik hun overtreding met de roede bezoeken, en hun ongerechtigheid met plagen.* Laat ik het maar heel eenvoudig zeggen: dat ziet op een stok waarmee je iemand kunt slaan. Heel vroeger had de meester op school ook zo'n stok. Die werd wel een plak genoemd. En als je dan ongehoorzaam was in de klas, moest je je hand op tafel leggen, en dan gaf hij een tik op je handen. Dat deed zeer. Dat tekent een tuchtroede, om iemand te tuchtigen.

Dan een tweede betekenis die we in de Bijbel tegenkomen. Dan denk ik aan Psalm 74, vers 2: *Gedenk aan Uw vergadering, die Gij van ouds verkregen hebt, aan de roede Uwer erfenis, die Gij verlost hebt.* Hier gaat het niet over een stok om te slaan, maar over een roede waarmee je iets kon meten, waarmee het erfdeel werd afgebakend.

En dan een derde betekenis van het woordje roede. En die wordt in onze tekst bedoeld. In Leviticus 27, vers 32, komen wij één van de voorschriften van Mozes tegen aangaande al de tienden van de runderen en van het kleinvee: *Alles wat onder de roede zal doorgaan, het tiende zal den HEERE heilig zijn.* Daar wordt niet een stok mee bedoeld om te slaan, of om te meten, maar een roede om te tellen. Je zou kunnen zeggen: een telroede.

Wij komen dit beeld ook tegen in Psalm 23, waar het vertaald wordt met een staf. Een heel bijzondere staf, een bijzondere roede, namelijk die vertroosten kan. Waarom wordt hier van een roede, een staf gesproken die vertroosten kan? Nu, de Heere had onder Israël bevolen dat het tiende deel van al het vee voor de Heere bestemd was. En daarom werd het vee elk jaar onder Israël geteld. Daar waren speciale mensen voor aangewezen, dat waren de Levieten. Zij gingen bij de veehouders langs om hun vee te tellen.

Weet je wat ze dan deden, jongens en meisjes? Dan ging zo'n Leviet bij de ingang van de stal staan. Alle dieren werden eerst uit de stal gedreven, om vervolgens één voor één weer de stal in te gaan. En dan stond die Leviet bij de opening van de stal, met die roede in zijn hand over de opening heen. Al die dieren gingen één voor één onder die staf, onder die roede door, weer terug in de stal. Dan werd er geteld: één, twee, drie. En elke keer als dan het tiende dier eronderdoor ging, dus tien, twintig, dertig, veertig, dan kreeg dat dier een merkteken. Dan werd het apart gezet. En als alle dieren geteld waren en onder die roede doorgegaan waren, dan werden al die gemerkte dieren eruit gehaald. Die kregen een apart plekje op de boerderij, waar ze goed verzorgd werden. Die tienden van al het vee waren voor de Heere.

En dan lees ik in Leviticus 27 vers 32 en 33: *Aangaande al de tienden van de runderen en kleinvee, al wat onder de roede zal doorgaan, het tiende zal den HEERE heilig zijn. Hij zal tussen goed en kwaad niet onderzoeken, noch hetzelfde verwisselen.* Dus als dat tiende dier misschien ziek was, of een gebroken pootje had, dan werd het niet zomaar weggedaan. Nee, dat hoorde er ook bij.

Zo werd het tiende deel onder de roede doorgehaald en gebracht, zo staat er in onze tekst, *onder de band des verbonds*. Wat wil Ezechiël hier nu mee duidelijk maken? Het tweestammenrijk zit in de ballingschap, allemaal door eigen schuld. En wat gaat de Heere nu doen? Hij gaat Zijn volk weer verlossen. Nee, ze zullen niet allemaal terugkeren na zeventig jaar, maar een heilige rest, een overblijfsel naar Gods verkiezing, zal voor de Heere bestemd zijn. Dat zal terugkeren. Die zullen onder de band van het verbond komen. Die krijgen als het ware een teken. En de getekenden zullen terugkeren naar het beloofde land.

Waarom zal er een heilige rest terugkeren? Omdat uit dat overblijfsel naar Gods verkiezing de Christus zou voortkomen, Die een Heerser zal zijn in Israël.

Gemeente, zo heeft er van eeuwigheid zo'n groot wonder plaatsgevonden. Waar God alle mensen in hun verlorenheid had kunnen laten, is God zo groot van goedertierenheid en liefde geweest, dat Hij een schare die niemand tellen kan onder Zijn roede heeft laten doorgaan. Is het geen wonder dat Hij uit het ganse menselijke geslacht zondaren zalig maakt? O, schept dat geen moed? Er is een welbehagen, gemeente, met verkiezende liefde. En die liefde gaat niet uit naar beste mensen, maar naar rebellen, naar opstandelingen, zelfs naar zulke dieren met allerlei gebreken, die nochtans dat tiende dier waren, die onder die roede zijn doorgegaan.

Wat een wonder dat God, Die zo in Zijn eer gekrenkt is, goddeloze vijanden door het bloed van Christus met Zichzelf wil verzoenen en wil brengen onder de band van het verbond. Maar waar komt het nu op aan in jouw leven? Dat je erachter mag komen dat je bij die gelukkige mensen mag

behoren. En weet je, daar kun je achter komen, dat kun je weten. Want Gods Woord zegt ons dat wij geroepen zijn om onze roeping en verkiezing vast te maken.

O, hoe weet je toch dat je verkoren bent tot zaligheid? Hoe weet je toch dat je zo'n schaap bent dat onder die roede is doorgedaan en gemerkt bent door de Heere Zelf? Dat weet je als de Heere je gaat roepen, als de Heere je krachtig gaat roepen. Want Gods Woord laat het ons weten: degenen die Hij tevoren verordineerd heeft, die heeft Hij ook geroepen.

En dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. Zijn verbondsgenade

Ezechiël mag een zeer rijke belofte van de Heere verkondigen aan de ballingen in Babel. En een belofte, gemeente, die heeft altijd twee krachtige woordjes in zich. En daar mag je nu je schuldige vinger wel eens bij leggen. Wat zijn nu die krachtige woordjes die het karakter van een belofte vormen? *Ik zal.*

Zijn die twee woordjes al een wonder voor je geworden? Heb je daar nu je schuldige vinger al eens bij mogen leggen? En kreeg je toen te geloven: *Hij is getrouw, al wat Hij ooit beval, het staat op recht en waarheid pal, als op onwrikb're steunpilaren. Ik zal. O, dat heerlijke Ik zal. En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder den band des verbonds.*

Om deze beeldtaal duidelijk te maken, gaan we nog even terug naar het beeld waar ik het zojuist over had. Het tiende deel was voor de Heere bestemd. Dat waren de getekende, getelde dieren voor de Heere. Zij werden voor de Heere en Zijn dienst bewaard. En zo zal er een overblijfsel naar Gods verkiezing weer terugkomen in het land Kanaän, het land van Gods verbond. En daar hebben we eerst de heilshistorische betekenis van de woorden: *brengen onder de band des verbonds.*

Maar dan kan ik me helemaal voorstellen dat iemand vanmorgen zegt: dominee, klopt dat wel? Nu gaat de Heere Israëlieten weer brengen onder de band van het verbond, maar het is toch al Gods verbondsvolk? En we hebben het toch in de serie over Abraham kort geleden gehoord: *tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u, in hun geslachten?* Zelfs tot in de ballingschap toe. Hoe kan de Heere hier dan zeggen: *Ik ga je brengen onder de band van het verbond?* Daar zijn ze dan toch al?

Ja, inderdaad, daar zijn ze uitwendig al gebracht. Sterker nog, dat zij daar in de ballingschap zitten, is daar zelfs een bewijs van. Hoe dan? Omdat de Heere niet alleen gesproken heeft van Zijn verbondsbeloften, maar ook van Zijn verbondsbedreigingen. En Gods Woord spreekt zelfs over Gods verbondswraak. Toen Mozes afscheid nam van het volk bij de berg Nebo, heeft het volk toen het verbond van God niet vernieuwd? Toen Mozes vloek en zegen het volk heeft voorgehouden, en het volk geantwoord heeft: *Amen, het zal waar en zeker zijn.* En hoorde daar ook niet de bedreiging bij: *De HEERE zal u verstrooien onder alle volken?* Toen zei het volk Israël: ja, Heere, amen. En het is gebeurd. De bedreigingen van het verbond zijn ook waar geworden.

Maar dan toch weer die vraag: hoe kan dan Ezechiël hier spreken over gebracht worden onder de band van het verbond, terwijl ze toch al in dat verbond besloten zijn? Gemeente, het gaat hier om de diepste betekenis van Gods verbond. Want wij spreken over tweeërlei kinderen des verbonds: uitwendig, maar ook inwendig, geestelijk. En daarvoor moet je wederom geboren worden. En juist binnen de grenzen van Gods genadeverbond komt de Heere met de prediking van de noodzaak van die wedergeboorte.

En weet je, als je nu door Gods genade wedergeboren wordt tot een levende hoop, dan ben je niet alleen uitwendig een bondeling, maar dan word je geestelijk, in je hart, een bondeling. En dat zul je blijven tot in der eeuwigheid. Als je wederom geboren wordt, dan kom je als het ware op Gods verbondsweg. En op die verbondsweg gaat de Heere Zijn heilgeheim aan je openbaren: *Gods verborgen omgang vinden zielen, waar Zijn vrees in woont; 't heilgeheim wordt aan Zijn vrinden, naar Zijn vreêverbond, getoond.*

Wij kunnen allemaal uitwendig binnen de grenzen van Gods verbond zijn gebracht. Maar we moeten ook eerlijk met onze ziel omgaan, dat we met al die uitwendige verbondsvoorrechten, zonder wedergeboorte, toch nog dood zijn in de zonden en de misdaden. Dat wordt ook ons geïllustreerd in die ballingschap van het volk Israël in Babel. O ja, ze waren uitwendig allemaal verbondskinderen, maar ondertussen hadden ze zich afgescheiden van de Heere. Sterker nog, ze raakten buiten het land van het verbond, buiten Gods huis van het verbond. Ze zaten daar als ellendigen in een land dat het land der beloften niet was. En wilde dat anders worden, dan moest er verlossing van Gods kant komen, verlossing uit die ballingschap.

Dat is ook weer één van die illustraties in Gods Woord van hoe de Heere een zondaar zalig maakt. Want in het paradijs leefde de mens ook in het verbond met God. Wat was dat zalig, om in die tere verhouding met God als Vader dag en nacht te mogen leven. Een betere plek was niet denkbaar. Maar dan die vreselijke zonde, die verbondsbreuk, het doorsnijden van de band met de Heere, Die zo goed is. Dat hebben wij mensen gedaan. En met alle zonden die we elke dag doen, bevestigen we dat.

En daarom kan de Heere alleen nog maar zeggen: zondaar, je bent des doods schuldig. En weet u, toen de Heere God tot Adam en Eva kwam, zo moeten we de Schrift leren lezen, heeft de Heere toen direct Zijn vonnis voltrokken? Heeft Hij een zwaard genomen en Adam en Eva gedood toen ze daar uit die struiken tevoorschijn kwamen, nadat Hij sprak: *Waar zijt gij?* Nee. Wat was toen het eerste dat klonk? *Ik zal.* Toen liet de Heere al weten: nu heb je zo Mijn verbond gebroken, en nochtans wil Ik in een nieuw verbond met u treden. Zo is God, gemeente.

Heb je God zo leren kennen in je leven? Ja, je gaat Hem zo leren kennen als je wederom geboren wordt. En hoe duidelijk heeft Ezechiël op verschillende momenten niet gemerkt dat dat noodzakelijk was, en dat hij dat juist aan die bondelingen, die ballingen geworden waren, moest verkondigen. Is het niet Ezechiël die dat gezicht heeft gezien van dat kind op het vlakke des velds, vertreden in de walgelijkheid van zijn ziel, en dat de Heere langskwam en zei: *Ik zeide tot u in uw bloed: Leef.* Is het niet Ezechiël die mocht horen: *Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlezen hart geven?* Is het niet Ezechiël die het volk gezien heeft in een dal vol dorre doodsbeenderen? Maar ze werden levend.

Dat is nu nodig om geestelijk in dat verbond van God te mogen komen. En bij de voorbereiding kwam ik eigenlijk een mooie uitdrukking tegen: een zondaar is een balling, hij wordt een boeteling, en in die weg ontdekt hij een geestelijke bondeling te zijn.

Mooi, hè? Dat is nu net de weg hoe de Heere gaat. Want ballingen zijn we, buiten Gods gemeenschap, onder de heerschappij van de zonde en de duivel. Wat is het dan een wonder als de Heere je opzoekt in je verlorenheid, Die als het ware met Zijn roede komt, met die staf, en je gaat aanraken, met de roede van Zijn Woord, met de staf van Zijn Heilige Geest. En als je zo door de Heere wordt aangeraakt, dan ga je wat meemaken. Dan ga je wat beleven. Dan word je een boeteling. Dan ga je ontdekken waar je je bevindt.

Vers 35 spreekt van *de woestijn der volken*. Een wereld die verdoemelijk ligt voor God. Daar ben jij er één van. Allemaal van dezelfde lap gescheurd. Allemaal nakomelingen van Adam. Allemaal liggend onder hetzelfde oordeel. Maar dan wordt het persoonlijk: ik ben een zondaar, ik ben een ongelukkig mensenkind, ik ben des doods schuldig. En als je dat gaat geloven, en de Heilige Geest oefent je in de opzoekende liefde van God, dan krijg je toch een verbroken hart. Dan word je inderdaad een boeteling.

En hoor dan wat de Heere met zo iemand gaat doen. Kijkt u maar in vers 35b. Hij gaat rechten, van aangezicht tot aangezicht. Wat betekent dat? Onze kanttekenaren hebben het helder uitgelegd. Het Hebreeuwse woord betekent eigenlijk geoordeeld of gerecht worden door een rechter. En ze laten ook weten Wie die Rechter is. Dat is God.

Gemeente, daar krijgen we mee van doen als je gaat sterven. Dan wordt dit werkelijkheid: Hij gaat rechten van aangezicht tot aangezicht. Er zit niemand voor de rest bij. Jij en God. En hoe zal het straks zijn als je die Rechter gaat ontmoeten? Zalig de mens die Hem in dit leven ontmoet heeft. Die door het Woord van God ontdekt heeft: God is mijn Vader niet meer, God is mijn Rechter, en Hij moet een zuiver oordeel over mij uitspreken. En je komt erachter wat het oordeel is. En je wordt het ermee eens: des doods schuldig.

En dan gebeurt er iets wonderlijks. Je vlucht er niet van God mee weg, maar het drijft je juist naar God toe. En dan hoor ik je opzeggen: *Ik zal mijn Rechter om genade bidden*. En is het dan geen wonder dat God genade zegt. Niet omdat er iets in je te vinden is waarom de Heere dat zou kunnen doen, maar alleen om Christus.

Weet u wat het ten diepste betekent als de Heere een mensenkind brengt onder de band des verbonds? Dat betekent ten diepste dat de Heere een zondaar brengt in de gemeenschap met Christus, Die gegeven is tot een Verbond des volks. En dan zal de Heilige Geest je nooit laten rusten voordat je in de gemeenschap met de Heere Jezus gebracht bent. Om je in de gemeenschap met Christus te brengen, gaat de Heilige Geest je enerzijds overtuigen van je zonden en ongerechtigheden, van je verloren staat en van je strafwaardigheid. Maar tegelijkertijd laat de Heilige Geest je horen van Christus, Die zo graag in het verbond wil treden met de verloren zondaar. Die daarom Zijn knechten erop uitstuurt met dat welmenende woord: *O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld, en zonder prijs, wijn en melk*.

Is dat geen wonder? Je hebt zelf totaal niets. Geen geld en geen prijs. Het enige wat je hebt is een hemelhoge schuld. En dan toch: *Komt, alle gij dorstigen*. Kom maar met je zonden, met je hemelhoge schuld, waar je jezelf toch niet van kunt verlossen. Maar Ik kan het. Kom maar, verbondsbreker, want Ik ben gekomen in de breuk, met Mijn verbondsbloed. Daarom mag je tot Mij komen. Want Ik heb gezorgd voor dat nieuwe verbond.

Dan laat Christus horen dat in Hem alles te vinden is voor een allesmissende zondaar. O, hoor vanmorgen Zijn stem, voor het eerst en bij vernieuwing: *Neigt uw oor, en komt tot Mij, hoort, en uw ziel zal leven; want Ik zal met u een eeuwig verbond maken, en u geven de gewisse weldadigheden Davids*.

O, wie nu zo door het geloof met Christus verenigd wordt en gaat leren dat Hij de enige Weg is om met God verzoend te worden, Die, toen Hij Zijn bloed schonk en uitstortte, uitriep: *Het is volbracht*, ja, die leert God kennen als een Verbondsgod, als een Drie-enig Verbondsgod. Die het gezegd heeft: *Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde; daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheid*. Ja, daarom heb Ik u gebracht onder de band van het verbond.

Dan kom je erachter dat je ook geestelijk een bondeling bent geworden. Ja, het wordt zelfs nog rijker. Want wie door Christus God leert kennen als die eeuwige Verbondsgod, die gaat zich verwonderen dat er nu van eeuwigheid het verbond der verlossing was, die raad des vredes. Toen was het al zo: *Ik zwoer u, en kwam met u in een verbond, spreekt de Heere HEERE, en gij werdt de Mijne.*

En hoe meer onderwijs je mag krijgen over dat heerlijke verbond der genade, hoe vaster je zaligheid komt te liggen. Want dat wat van God is, weet van geen wankelen. *Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de HEERE, uw Ontfermer.*

Buig dan maar veel bij het Woord van God en aan de genadetroon van God, om deze rijke heilgeheimen te mogen leren verstaan. Met het gebed: *Geef, dat mijn oog het goede aanschouw, 't welk Gij uit onbezweken trouw Uw uitverkorenen toe wilt voegen; opdat, ook ik, U mijn Rotssteen noem. En delend in Uws volks genoegten, mij met Uw erfdeel blij beroemen mag.*

Amen.